

לא נמצא פרוז של הקדוש ברוך הוא מישראל לעולמים.

אמר רבי יוסי, כמו זה פתוב (ישעיה ט) אני ה' בעתה אחישנה. מהו בעתה? בעת ה'. שתקום מן העפר, או אחישנה. אמר רבי יוסי, ועם כל זה, יום אחד היא כנסת ישראל בתוך העפר ולא יותר. אמר רבי יהודה, כך אמרו, אבל בא ראה הסוד שלמדנו. בשעה שפנסת ישראל גלתה ממקומה, אז אותיות השם הקדוש כביכול נפרדו, שנפרדה ה"א מן וא"ו, ומשום שנפרדו מה פתוב? (תהלים טז) נאלמתי דומי"ה, משום שהסתלק וא"ו מה"א וקול לא נמצא, אז הדבור נאלם, ולכן היא שוכבת לעפר כל אותו היום הזה של ה"א. ומיהו? האלף החמישי. ואף על גב שהקדימה בגלות עד שלא נכנס אותו האלף החמישי, הסוד של ה"א. וכשיבא האלף הששי, שהוא הסוד של וא"ו, אז וא"ו יקים את ה"א.

בזמן שש פעמים עשר ששים נפש, אז שלמות של וא"ו עשר פעמים, וא"ו שש פעמים עשר, [שוא"ו] וא"ו עולה [בעשר] ב"י, וא"ו יורדת בה"א.

נשלמת וא"ו בתוך עשר שש פעמים, אז הם ששים להקימה מהעפר. ובכל ששים וששים מאותו האלף הששי מתחזקת ה"א, ועולה בדרגותיה להתחזק. ובשש מאות שנים לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה ומענינות של חכמה למטה, ויתתקן העולם להפגס לשביעי. כמו בן אדם שמתקן ביום ששי משמערב השמש להפגס לשבת, אף כך גם, וסימן לדבר - (בראשית ז) בשנת שש מאות שנה

פירודא דקודשא בריה הוא מישראל לעלמין.

אמר רבי יוסי כגוונא דא כתיב, (ישעיה ט) אני יי בעתה אחישנה. מהו בעתה. בעת ה'. דתקום מעפרא פדין אחישנה. אמר רבי יוסי ועם כל דא יומא חד איהי כנסת ישראל גו עפרא ולא יתיר. אמר רבי יהודה הכי אמרו. אבל תא חזי, רזא דאוליפנא, בשעתא דכנסת ישראל אתגלייא מאתרה, פדין אתון דשמא קדישא כביכול אתפרשו דאתפרשא ה"א מן וא"ו, ובגין דאתפרשו מה כתיב (תהלים טז) נאלמתי דומי"ה, בגין דאסתלק וא"ו מן ה"א, וקול לא אשתפח, פדין דבור אתאלם. ובגין כך היא שכיבת בעפרא כל ההוא יומא (דנא) דה"א. ומאן איהו אלף חמשאה, ואף על גב דאקדימת בגלותא עד לא ייעול ההוא אלף חמשאה רזא דה"א, וכד ייתי אלף שתיתאה דאיהו רזא (דף קיז ע"א) דוא"ו, פדין וא"ו יוקים לה"א.

בזמנא שית זמנין עשר שתין נפש, פדין שלימו וא"ו עשר זמנין, וא"ו שית זמנין עשר, (דוא"ו) וא"ו סלקא (בעשר) ב"י, וא"ו נחתא בה"א.

אשתתרים וא"ו גו עשר שית זמנין, פדין הו שתיין לאקמא מעפרא, ובכל שתין ושתיין מההוא אלף שתיתאה אתתקף ה"א וסלקא בדרגוי לאתתקפא. ובשית מאה שנין לשתיתאה יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא, ויתתקן עלמא לאעלא בשביעאה. כבר נש דמתתקן ביומא שתיתאה מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא. אוף הכי נמי. וסימניה (בראשית ז) בשנת שש מאות שנה